

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Så de kunne bære sine byrder med letthet

De unike byrdene i vårt eget liv hjelper oss å stole på den Hellige Messias fortjeneste, barmhjertighet og nåde.

Jeg har en god venn som i de første årene av sitt ekteskap var overbevist om at han og familien trengte en pickup med firehjulstrekk. Hans hustru var sikker på at han ikke trengte, men bare ønsket seg den nye bilen. En leken samtale mellom denne mannen og hustruen førte til at de veiet fordeler og ulemper ved et slikt kjøp.

“Skatt, vi trenger en pickup med firehjulstrekk.”

Hun spurte: “Hvorfor tror du vi trenger en ny pickup?”

Han svarte henne med det han trodde var det perfekte svar: “Hva om vi trenger melk til barna i et forferdelig uvær, og den eneste måten å komme til butikken på er i en pickup?”

Hans hustru svarte med et smil: “Hvis vi kjøper en ny pickup, kommer vi ikke til å ha råd til melk – så hvorfor tenke på å komme til butikken i en nødssituasjon?”

De fortsatte å snakke sammen, og til slutt bestemte de seg for å kjøpe bilen. Kort tid etter å ha hentet den nye bilen, ønsket min venn å demonstrere nytten av pickupen og rettferdiggjøre sine grunner for å ville kjøpe den. Så han bestemte seg

for at han ville sage og kjøre hjem et lass med ved. Det var på høsten, og snøen hadde allerede lagt seg i fjellet hvor han hadde tenkt å finne veden. Da han kjørte oppover fjellsiden, ble snøen gradvis dypere. Min venn innså at de dårlige kjøreforholdene innebar en risiko, men med stor tillit til den nye pickupen kjørte han videre.

Dessverre kjørte min venn for langt på den snødekte veien. Da han svingte ut til siden av veien på det stedet han hadde bestemt seg for å sage ved, satte han seg fast. Alle de fire hjulene på den nye pickupen spant i snøen. Han skjønte fort at han ikke ante hva han skulle gjøre for å frigjøre seg fra denne farlige situasjonen. Han var flau og bekymret.

Min venn tenkte: “Jeg kan ikke bare sitte her.” Han gikk ut av bilen og begynte å sage ved. Han fylte lastep Janet helt opp med den tunge lasten. Og så bestemte min venn seg for å prøve å kjøre ut av snøen en gang til. Da han satte pickupen i gir og ga gass, begynte han så smått å snegle seg fremover. Sakte kjørte pickupen ut av snøen og tilbake på veien. Han var endelig fri til å dra hjem, som en glad og ydmyk mann.

Vår egen last

Jeg ber om hjelp fra Den hellige ånd når jeg nå skal understreke viktige lærdommer vi kan hente av denne historien om min venn, pickupen og veden. Det var lasten. Det var vedlasten som ga den nødvendige trekraft til å komme ut av snøen og tilbake på veien, og til å bevege seg fremover. Det var lasten som gjorde ham i stand til å vende tilbake til sin familie og sitt hjem.

Hver av oss bærer også på en last. Vår egen last består av krav og muligheter, plikter og rettigheter, lidelser og velsignelser, og muligheter og begrensninger. To veiledende spørsmål kan være nyttige når vi med jevne mellomrom og ydmykt vurderer vår last: “Skaper den lasten jeg bærer, den åndelige trekraften som vil gjøre meg

i stand til å streve fremover med tro på Kristus på den snevre og smale sti, og unngå å sette meg fast? Skaper den lasten jeg bærer, tilstrekkelig åndelig trekraft til at jeg til slutt kan vende hjem til vår himmelske Fader?”

Noen ganger kan vi feilaktig tro at lykke er å være uten last. Men å bære en last er en nødvendig og viktig del av planen for lykke. Fordi vår individuelle last må generere åndelig trekraft, skulle vi være forsiktige med å slepe rundt på så mange fine, men unødvendige ting at vi blir distraheret og avledet fra de tingene som virkelig betyr mest.

Forsoningens styrkende kraft

Frelseren sa:

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:28–30).

Et åk er en trebjelke som normalt anvendes mellom et par okser eller andre dyr, som gjør dem i stand til å trekke en last sammen. Et åk plasserer dyrene side om side slik at de kan bevege seg sammen for å utføre en oppgave.

Overvei Herrens unike individuelle oppfordring “ta mitt åk på dere”. Å inngå og holde hellige pakter setter oss i åk sammen med vår Herre Jesus Kristus. I bunn og grunn kaller Frelseren oss til å stole på og trekke sammen med ham, selv om vår beste innsats ikke er lik og ikke kan sammenlignes med hans. Når vi stoler på og trekker lasten sammen med ham på reisen gjennom jordelivet, er hans åk virkelig gagnlig og hans byrde lett.

Vi er ikke, og vi behøver aldri å være alene. Vi kan streve fremover i hverdagen med hjelp fra himmelen. På grunn av Frelserens forsoning kan vi motta evne og “uant styrke” (“O, må jeg følge deg,” *Salmer*, nr. 201). Herren erklærte: “Derfor, fortsatt deres reise, og fryd dere i deres hjerter, for se og

gi akt, jeg er med dere inntil enden.” (L&P 100:12).

Tenk på eksemplet i Mormons bok da Amulon forfulgte Alma og hans folk. Herrens røst kom til disse disiplene i deres lidelser: “Løft deres hoder og vær ved godt mot, for jeg kjenner til pakten som dere har inngått med meg, og jeg vil slutte en pakt med mitt folk og fri dem ut av trelldom” (Mosiah 24:13).

Legg merke til pakters sentrale rolle for løftet om befrielse. Pakter som mottas og overholdes med integritet, og ordinanser som utføres ved riktig prestedømsmyndighet, er nødvendig for å motta alle velsignelser som er gjort tilgjengelig ved Jesu Kristi forsoning. For i prestedømmets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt for menn og kvinner i kjødet, herunder forsoningens velsignelser (se L&P 84:20–21).

Husk Frelserens uttalelse: “For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:30), når vi ser på neste vers i beretningen om Alma og hans folk.

“Jeg vil også lette de byrder som er lagt på deres skuldre, så dere ikke engang kan føle dem på ryggen” (Mosiah 24:14).

Mange av oss antar kanskje at dette skriftstedet betyr at en byrde plutselig og permanent vil bli fjernet. Det neste verset beskriver imidlertid hvordan byrden ble lettet.

“Og nå skjedde det at de byrder som var lagt på Alma og hans brødre, ble gjort lette. Ja, *Herren styrket dem* så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet” (Mosiah 24:15; uthevelse tilføyd).

Utfordringene og vanskelighetene ble ikke umiddelbart fjernet fra folket. Men Alma og hans tilhengere ble styrket, og deres økte evne gjorde byrdene lettere. Disse gode menneskene ble gitt kraft gjennom forsoningen til å *handle* som selvstendige personer (se L&p 58:26–29) og *påvirke* sin situasjon. Og “i Herrens styrke” (Mormons ord

1:14; Mosiah 9:17; 10:10; Alma 20:4) ble Alma og hans folk ledet i sikkerhet til landet Zarahemla.

Ikke bare overvinner Jesu Kristi forsoning virkningene av Adams fall og gjør det mulig å få forlatelse for våre egne synder og overtredelser, men hans forsoning gjør oss også i stand til å gjøre godt og bli bedre på måter som strekker seg langt utover våre jordiske evner. De fleste av oss vet at når vi gjør noe galt og trenger hjelp til å overvinne virkningene av synd i vårt liv, har Frelseren gjort det mulig for oss å bli rene ved hans forløsende kraft. Men forstår vi også at forsoningen er for trofaste menn og kvinner som er lydige, verdige og samvittighetsfulle, og som gjør sitt beste for å bli bedre og tjene mer trofast? Jeg lurer på om vi ikke er helt klar over denne styrkende delen av forsoningen i vårt liv, og feilaktig tror at vi må bære vår last alene – ved ren standhaftighet, viljestyrke

og disiplin, og med våre åpenbart begrensede evner.

Det er én ting å vite at Jesus Kristus kom til jorden for å *dø* for oss. Men vi må også forstå at Herren ønsker, gjennom sin forsoning og ved Den hellige ånds kraft, å *opplive* oss – ikke bare rettlede oss, men også styrke og helbrede oss.

Frelseren hjelper sitt folk

Alma forklarer hvorfor og hvordan Frelseren kan styrke oss:

“Og han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer.

Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjertighet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter” (Alma 7:11–12).

Følgelig har Frelseren lidd ikke bare for våre synder og misgjerninger – men også for våre fysiske smerter og kvaler, våre svakheter og mangler, vår frykt og våre frustrasjoner, våre skuffelser og vår motløshet, vårt savn og vår anger, vår fortvilelse og desperasjon, overgrep og urett vi opplever, og de følelsesmessige trengsler som plager oss.

Det finnes ingen fysisk smerte, åndelige sår, sjelekval, hjertesorg, skrøpeligheit eller svakhet som dere eller jeg noensinne vil bli stilt overfor i jordelivet, som Frelseren ikke har opplevd først. I et øyeblikks svakhet roper vi kanskje ut: "Ingen vet hvordan det er. Ingen forstår." Men Guds Sønn vet og forstår det fullkomment, for han har følt og båret våre individuelle byrder. Og på grunn av sitt altomfattende og evige offer (se Alma 34:14), har han fullkommen empati og kan rekke ut sin barmhjertighets arm. Han kan strekke seg ut, røre ved oss, helbrede og styrke oss så vi kan bli mer enn vi noensinne kunne blitt, og hjelpe oss å gjøre det vi aldri kunne klart ved bare å stole på vår egen styrke. Hans åk er virkelig gagnlig, og hans byrde er lett.

En oppfordring, et løfte og et vitnesbyrd

Jeg oppfordrer dere til å studere, be, overveie og streve med å lære mer om Frelserens forsoning mens dere vurderer deres egen last. Det er mange ting ved forsoningen som vi rett og slett ikke kan forstå med vårt jordiske sinn. Men det er også mange aspekter av forsoningen vi kan og trenger å forstå.

For min venn ga vedlasten livredende trekkraft. Den tomme pickupen kunne ikke kjøre gjennom snøen, selv om den hadde firehjulstrekk. En tung last var nødvendig for å skape trekkraft.

Det var lasten. Det var lasten som ga trekkraften som gjorde min venn i stand til å komme seg løs, komme tilbake på veien, streve fremover og komme hjem til familien.

De unike byrdene i vårt eget liv hjelper oss å stole på den Hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighet og nåde (se 2 Nephi 2:8). Jeg vitner om og lover at Frelseren vil hjelpe oss å bære våre byrder med letthet (se Mosiah 24:15). Når vi trekker åket sammen med ham gjennom hellige pakter og mottar forsoningens styrkende kraft i vårt liv, vil vi stadig oftere prøve å forstå og leve i samsvar med hans vilje. Vi vil også be om styrke til å lære av, forandre eller akseptere våre omstendigheter, istedenfor uavlatelig å be om at Gud må forandre våre omstendigheter i henhold til vår vilje. Vi vil bli handlekraftige personer som

gjør noe, istedenfor slike som bare lar seg påvirke av andre (se 2 Nephi 2:14). Vi vil bli velsignet med åndelig trekkraft.

Måtte hver enkelt av oss gjøre så, og bli bedre ved Frelserens forsoning. I dag er det 6. april. Vi vet ved åpenbaring at dette er den virkelige og nøyaktige datoen for Frelserens fødsel. 6. april er også dagen da Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert. (Se L&P 20:1; Harold B. Lee, "Styrk Sions staver," *Ensign*, juli 1973, 2; Spencer W. Kimball, "Hvorfor kaller I meg Herre, Herre og gjør ikke det jeg sier?" *Ensign*, mai 1975, 4; Spencer W. Kimball, "Bemerkninger og innvielse av bygningene i Fayette, New York," *Ensign*, mai 1980, 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, bind 1: 1995–1999* [2005], 409.) På denne spesielle og hellige sabbaten vitner jeg om at Jesus Kristus er vår Forløser. Han lever og vil rense, helbrede, veilede, beskytte og styrke oss. Jeg vitner med glede om disse ting, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■